21 Δεκεμβρίου 2021

Ο Μάριος Φραγκούλης μίλησε για το μπούλινγκ που δεχόταν στο σχολείο λόγω των γονιών του

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Ο Μάριος Φραγκούλης γεννήθηκε στη Ζιμπάμπουε στις 18 Δεκεμβρίου 1966. Κατάγεται από την Κάσο της Δωδεκανήσου και από την Κέρκυρα. Από τα παιδικά του χρόνια θυμάται να κάνει με τον αδελφό μου τον Σάιμον διαγωνισμό ποιος θα πιει πιο γρήγορα τη σοκολάτα του! Θυμάται τα ποδήλατα και τις κυριακάτικες εκδρομές στο πάρκο, μαζί με άλλες οικογένειες Ελλήνων στη Ζιμπάμπουε αλλά και τα χρωματιστά ποπ κορν που έτρωγε.

Της: Έπη Τρίμη

Όταν έφυγε από την Αφρική και χωρίστηκε από τη βιολογική του οικογένεια πήγε σχολείο στην Αθήνα, όπου τον μεγάλωσαν η αδελφή της μητέρας του και ο άντρας της, τους οποίους και θεωρεί ως αληθινούς του γονείς.

Η θεία Λούλα ήταν πια η μαμά μου και δεν σκόπευα να την αφήσω

Ο Μάριος Φραγκούλης έχει τοποθετηθεί για την τραυματική παιδική εμπειρία λέγοντας: "Αισθάνθηκα εγκαταλελειμμένος, προδομένος. Γιατί κράτησαν τον αδελφό μου και όχι εμένα; Τι τους είχα κάνει; Καταλαβαίνεις πώς σκέφτεται ένα παιδί αυτής της ηλικίας. Αλλά η θεία Λούλα με αγάπησε με όλη της την ψυχή, μου έδωσε δύναμη, με έκανε να νιώσω αυτοπεποίθηση και σιγουριά. Όποτε έκλαιγα, κυρίως γιατί τα παιδιά στο σχολείο με κορόιδευαν επειδή δεν είχα γονείς –αντιμετώπισα άγριο μπούλινγκ–, εκείνη με έσφιγγε στην αγκαλιά της. «Μην ανησυχείς, Μαριούτσο μου (έτσι με φώναζε τρυφερά), εγώ είμαι εδώ για σένα», μου έλεγε. Με λάτρευε και τη λάτρεψα κι εγώ. Έπειτα από λίγα χρόνια, όταν οι γονείς μου ήρθαν για να με πάρουν ξανά μαζί τους, πάτησα πόδι. Η θεία Λούλα ήταν πια η μαμά μου και δεν σκόπευα να την αφήσω.

Ήθελα να καταλάβω γιατί με έβγαλαν από τη ζωή τους με αυτόν τον τρόπο. Δεν κατάφεραν να μου δώσουν μια πειστική απάντηση. Άλλη ήταν η εκδοχή του πατέρα μου κι άλλη της μητέρας μου: η έκρυθμη κατάσταση στην Αφρική, οι κακές δικές τους σχέσεις – ακόμα δεν ξέρω τι μέτρησε περισσότερο", είχε πει ο Μάριος Φραγκούλης.

Τη βιολογική μητέρα μου τη συγχώρεσα, γιατί η μητέρα μου το ζήτησε πριν φύγει από τη ζωή

«Θέλω να τη φροντίζεις», μου είπε η Λούλα. Το κάνω, είπε ο Μάριος Φραγκούλης. Ζει στην Αθήνα, πλέον. Τον πατέρα μου τον συγχώρεσα όταν πέθανε. Μέχρι τότε, είχα πολύ θυμό για εκείνον μέσα μου. Είχε έρθει να με δει στο Λονδίνο, στους «Άθλιους». Ήμουν χαρούμενος, είχα παίξει πάρα πολύ καλά εκείνο το βράδυ,

ήλπιζα πως, όταν θα συναντιόμασταν στα παρασκήνια, θα έπεφτε κλαίγοντας στην αγκαλιά μου και θα μου ζητούσε συγγνώμη. Δεν έγιναν έτσι τα πράγματα. Με χτύπησε στην πλάτη μάλλον συγκαταβατικά και μου είπε: «Καλός ήσουν». Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα ότι ποτέ δεν θα έπαιρνα τις απαντήσεις που τόσο είχα ανάγκη. Έπρεπε να κάνω το επόμενο βήμα, να ελευθερωθώ – για να γιατρευτώ, ίσως, κάποια στιγμή. Αν δεν άφηνα πίσω μου το παρελθόν, θα γινόταν βαρίδι που θα με τραβούσε στον βυθό. Άλλωστε, οι νέοι μου γονείς μού πρόσφεραν ό,τι μπορούσαν για να κυνηγήσω το όνειρό μου. «Πρέπει να σπουδάσεις, να ταξιδέψεις, να ανοίξεις τα φτερά σου και όσο πιο μακριά φτάσεις, τόσο το καλύτερο», μου έλεγαν.

Η πρώτη επαφή με το τραγούδι στην τρυφερή ηλικία των 11 ετών

Ο Μάριος φοιτούσε σε αγγλικό σχολείο, που οργάνωνε τακτικά θεατρικές παραστάσεις κι έτσι από πολύ νωρίς δοκίμασε τις δυνάμεις του σε πολλά έργα: σε ηλικία 15 ετών ήταν ο κονφερανσιέ στο «Καμπαρέ» και 16 ετών έπαιξε τον Τόνυ στο «West Side Story». Το μέλλον του είχε αποφασιστεί: τέρμα το βιολί, ανήκε στο θέατρο!

Ο Μάριος Φραγκούλης σπούδασε βιολί επί 12 χρόνια – 4 με τον Βατικιώτη στο Ελληνικό Ωδείο και 8 με τον Δεσποτίδη στο Ωδείο Αθηνών.
Σε ηλικία 11 ετών πραγματοποίησε την πρώτη του μικρή δισκογραφική του εργασία, τραγουδώντας το ρόλο του Issachar στο musical του Andrew Lloyd Webber «Joseph and his amazing technicolour raincoat». Τότε πραγματοποίησε και την πρώτη του γνωριμία με το «Άξιον εστί» του Θεοδωράκη, όπου τραγούδησε ως σολίστ (το μέρος του λαϊκού τραγουδιστή), σε μια παράσταση η οποία κέρδισε στο διαγωνισμό καλύτερης χορωδίας.

Στα δεκαοκτώ του πήγε στο Λονδίνο για σπουδές στη δραματική και μουσική σχολή Guildhall School of Music and Drama, στο Barbican Centre, όπου στεγάζεται και το Βασιλικό Σαιξπηρικό Θέατρο. Εκεί έγινε φανερό πως η φωνή του είχε δυνατότητες πολύ ανώτερες από αυτές που απαιτεί το απλό θέατρο πρόζας ή ακόμα και το μουσικό θέατρο.

Το Φεβρουάριο του 1988, ενώ ήταν στο Γ΄ έτος της σχολής και χωρίς να έχει κάνει ποτέ σχετικά μαθήματα, συμμετείχε σε ακρόαση για την Υποτροφία Μαρία Κάλλας, την οποία μάλιστα κέρδισε. Λίγους μήνες αργότερα έλαβε μέρος σε ακρόαση για το ρόλο του Marius, του νεαρού πρωταγωνιστή στο μιούζικαλ «Les Misérables» («Οι Άθλιοι»). Καθώς είχε τελειώσει τη Δραματική σχολή και είχε αρχίσει τρεις ως τέσσερις μήνες νωρίτερα μαθήματα κλασικού τραγουδιού καθώς και γερμανικών, ήρθε η απάντηση: είχε πάρει το ρόλο και το Δεκέμβριο του 1988 ο Μάριος Φραγκούλης έκανε την πρώτη του επαγγελματική εμφάνιση σ’ ένα από τα πιο επιτυχημένα μουσικά θεάματα του λονδρέζικου West End.

Με το τέλος των παραστάσεων των «Αθλίων», το Δεκέμβριο του 1989, ο Μάριος άφησε το Λονδίνο πηγαίνοντας στην Ιταλία, στην Ακαδημία Βέρντι στο Μπουσσέτο, γενέτειρα του συνθέτη, με δάσκαλο τον περίφημο τενόρο Κάρλο Μπεργκόντσι. Έξι μήνες αργότερα πήρε το δίπλωμά του από την Ακαδημία. Όσο ήταν στην Ιταλία συνάντησε έναν άλλο κορυφαίο τενόρο, τον Αλφρέντο Κράους, από τον οποίο ζήτησε να του διδάξει τις λεπτομέρειες της φημισμένης τεχνικής του. Χάρη στην υποτροφία Κάλλας ο Μάριος μπόρεσε να το πετύχει αυτό, ακολουθώντας το δάσκαλό του σε όλες του τις επαγγελματικές και άλλες μετακινήσεις σε όλο τον κόσμο.

Μετά από ένα χρόνο περιπλανήσεων και μελέτης, στις 18 Μαΐου του 1991, ο Sir Andrew Lloyd Webber τον κάλεσε να επιστρέψει στο Λονδίνο για να υποδυθεί το ρομαντικό ήρωα Ραούλ στο «Phantom of the Opera» («Το φάντασμα της ΄Οπερας»), στο Majesty’s Theatre, σε σκηνοθεσία Harold Prince.

Τα βραβεία και οι υποτροφίες

Το 1992 κέρδισε την υποτροφία του ιδρύματος Ωνάση, με τη βοήθεια της οποίας συνέχισε τις σπουδές του στην όπερα στην περίφημη σχολή Juilliard της Νέας Υόρκης, με την καθηγήτρια φωνητικής Dodi Protero, στην οποία τον είχε συστήσει η μέτζο-σοπράνο Marilyn Horne, άλλη μια προσωπικότητα του λυρικού θεάτρου που πίστεψε σ' αυτόν και τον βοήθησε αρκετές φορές στη δύσκολη περίοδο των σπουδών και των αποφάσεων. Στην Αμερική έμεινε τρία χρόνια, εποχή μεγάλης οικονομικής δυσκολίας, σπουδάζοντας και δουλεύοντας παράλληλα σε παιδικό σταθμό.

Το 1993 έλαβε μέρος σε μια μεγάλη εορταστική συναυλία με παρουσιαστή τον Peter Ustinov και συντελεστές καλλιτέχνες όπως η Montserrat Caballé, ο Alfredo Kraus, η Julia Migenes-Johnson, ο Justino Diaz κ.ά.

Το 1994 κέρδισε τον Παγκόσμιο Διαγωνισμό Luciano Pavarotti στη Φιλαδέλφεια των Η.Π.Α. – ο πρώτος Έλληνας που διακρίθηκε στο διαγωνισμό αυτό, ο οποίος αναδεικνύει 34 νικητές σε διάφορες φωνητικές κατηγορίες από 4.000 συμμετέχοντες απ' όλο τον κόσμο.

Το 1995 το Φεστιβάλ Κόβεντ Γκάρντεν του Λονδίνου τον κάλεσε να υποδυθεί το ρομαντικό ήρωα Luntha στο γνωστό μιούζικαλ «The King and I» («Ο βασιλιάς κι εγώ») των Rogers και Hammerstein, αποσπώντας πολύ καλές κριτικές από τους Times του Λονδίνου. Εκεί γνώρισε και τη σοπράνο Deborah Myers, με την οποία έμελλε να συνεργαστεί και στο μέλλον. Ερμήνευσε επίσης τον Yusupov στο ομώνυμο μιούζικαλ που παρουσιάστηκε στην Οξφόρδη, τον Τζόννυ στο «Sail away» (θέατρο Savoy του Λονδίνου), καθώς και τον Jonathan στο καινούργιο μιούζικαλ «Nosferatu» του Bernard T. Taylor, το οποίο κυκλοφόρησε τον Απρίλιο του 1995 σε διπλό CD, χωρίς ποτέ να παρουσιαστεί στο θέατρο.

Ο Φραγκούλης δούλεψε ως ηθοποιός σε γνωστές τηλεοπτικές σειρές στο Λονδίνο, ενώ επί σκηνής υποδύθηκε με μεγάλη επιτυχία το ρόλο του Διόνυσου στις «Βάκχες» του Ευριπίδη, καθώς και τον Puck στο «Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας» του Σαίξπηρ με διθυραμβικές κριτικές. Εκείνη την περίοδο τραγούδησε με τους Dimitri Hvorostowski, Samuel Ramey, Dennis O' Neill και άλλους. Οργάνωσε (ως παραγωγός) δύο γκαλά όπερας στο Λονδίνο με πρωταγωνιστές του χώρου του μιούζικαλ και της όπερας: Alfredo Kraus, Raoul Gimenez, Johen Kowalski κ.ά.

Η 10χρονη σχέση με τη Μαριλένα Παναγιωτοπούλου

Η θεατρολόγος έχει πει σχετικά: «Με τον Μάριο Φραγκούλη ήμασταν μαζί δέκα χρόνια. Από τα 16 μέχρι τα 26. Ήταν ο πρώτος μου μεγάλος έρωτας και νομίζω και ο άνθρωπος που με στιγμάτισε περισσότερο από όλους στη ζωή μου. Αν δεν ήταν εκείνος θα ήμουν μικροβιολόγος», ανέφερε η Μαριλένα Παναγιωτοπούλου το 2018.

Ο έρωτας υπήρξε καύσιμο στη ζωή μου

Μου έδωσε τη μεγαλύτερη ώθηση εσωτερικά έτσι ώστε να υπάρξω δυναμικά και επί σκηνής. Αυτό προϋποθέτει όλες τις αποχρώσεις: από το υπέρτατο καλό και την ομορφιά που έχουν τα αγγελάκια στα σύννεφα με το τόξο τους, μέχρι την αυτοκαταστροφή και τη ραγισμένη καρδιά. Σημασία έχει πως ό,τι έζησα και ζω το έκανα στο απόλυτο, γι’αυτό και έχω αγαπήσει αλλά και αγαπηθεί πολύ.Δεν ζηλεύω ποτέ, αλλά διεκδικώ. Το πάθος βγαίνει από τη διεκδίκηση. Άλλωστε, αν δεν με διεκδικούν, δεν υπάρχει λόγος να παθιάζομαι χωρίς αντίκρισμα, είχε αποκαλύψει ο Μάριος Φραγκούλης.

Θα ήθελα να υιοθετήσω παιδί

Τα παιδιά είναι πολύ μεγάλη υπόθεση, είχε ομολογήσει ο Μάριος Φραγκούλης. Όταν το αποφασίσω, θα είναι μία πολύ συνειδητή και σοβαρή απόφαση. Δεν είναι απλά ένα σχέδιο. Επειδή κι εγώ γνώρισα από κοντά το πόσο σοβαρό είναι να υιοθετηθείς, ξέρω αντίστοιχα τις ευθύνες που περιλαμβάνει κάτι τέτοιο, αλλά και το πόσο καλό μπορείς να φέρεις σε ένα παιδί. Πρέπει να δοθείς ολοκληρωτικά και να ξεχάσεις κάθε στάση εγωισμού και εγωκεντρισμού. Δημιουργώντας, λοιπόν, τις προϋποθέσεις που θα είναι σωστές για το παιδί, θα ήθελα πολύ να υιοθετήσω κάποια στιγμή.

Πηγή: enimerotiko.gr